

Писмо из 2070. године...

Писмо је написано 2070-те године, тј. оно представља писмо из будућности. Његова важност је импресивна.

Надам се да те читање овог писма неће онерасположити. Покажи га свима које познајеш, да се сви замисле и постану свесни шта може да нам се догоди! Како би свет могао да изгледа за неких 50-так година?

Јуче ујутру сам испред улазних врата нашао чудно писмо. Папир је био груб и сив, као нека мешавина папира и метала. Поштанске маркице није било, а моја адреса је била написана јасно и правилно.

Радознано сам отворио писмо. Написано је било руком и рукопис ми се чинио познат. Још чуднији је био датум и садржина писма коју ти прослеђујем.

Налазимо се у 2070-ој години. Управо сам напунио 50 година а изгледам као да их имам 85. Имам озбиљне здравствене проблеме јер пијем мало воде. Мислим да ми је преостало још мало времена. Данас сам једана од најстаријих особа у друштву.

Сећам се како је било када сам имао пет година. Све је било сасвим другачије. У парковима је било пуно дрвећа, куће су имале лепе баште, а ја сам могао да се купам у пуној кади воде или да се туширам до миле воље све док тече топла вода. Сада за личну хигијену употребљавамо крпице навлажене минералним уљима.

Пре су све жене имале лепу, бујну косу. Сада морамо да бријемо главу да би била чиста без употребе воде.

Пре је мој отац прао аутомобил са водом која је текла из црева за заливање. Сада деца не могу да верују да се вода користила на тај начин.

Сећам се безброј упозорења о одрживом коришћењу воде али на њих нико није обраћао пажњу и људи нису ни помишљали да би вода могла једнога дана да нестане. Сада су сви потоци, реке, језера, водопади, вирови пресушили или су загађени до те мере да се не могу самопречистити.

Инфекције система органа за варење, уринарног тракта и кожне болести су оснивни узроци смрти.

Индустрија је парализована, а незапосленост драматична. Постројења за пречишћавање воде су главни извор запошљавања; они своје раднике плаћају питком водом уместо новцем. Напади за чашу воде на пустим улицама су данас свакодневна појава. Храна је 80% синтетичка.

Некада су говорили да одрасла особа треба да попије барем осам чаша воде на дан. Данас једва да попијемо пола чаше! Ако и имамо толико!

Одећу после употребе бацамо, јер је не можемо опрати.

Већина нас је морала да се врати старим изворима и бунарима јер водоводна мрежа не ради због несташице воде.

Садашњи изглед људи је вредан сажаљења. Унакажена тела, дехидрирана кожа пуна бора и рана због штетног ултраљубичастог зрачења, јер више не постоји озонски омотач око Земље. Због исушености, кожа двадесетогодишње девојке изгледа као код жене од четрдесет година.

Научници разматрају различите могућности али решења нема. Вода се не може произвести!!!

Више нема довољно ни кисеоника јер нема дрвећа. Несташица кисеоника је знатно снизила коефициент интелигенције нових генерација. И састав сперматозоида код већине мушкараца се променио. Последица тога су деца рођена с различитим поремећајима, мутацијама, деформацијама и проблемима у раду унутрашњих органа.

Држави морамо да плаћамо ваздух који удишемо: 137 m³ дневно по одраслом човеку. Они који не могу да плате морају да напусте „област са вентилацијом“ где су огромна механичка плућа која раде на соларну енергију. Ваздух је лошег квалитета али се барем може дисати. Просечна старост у тим областима је 35 година.

У неким државама још увек постоје оазе с вегетацијом уз обале река под строгим надзором војске. Вода је постала богатство које више вреди од злата или дијаманата!

Цела област у којој живимо је једна велика пустиња. Нема дрвећа јер скоро никада не пада киша. Ако и пада, онда је то кисела киша. И годишња доба су се драстично променила због нуклеарних проба, тешке индустрије и загађења ваздуха с краја двадесетог и почетка двадесет првог века. Неки људи су упозоравали на сва та антропогена деловања, да је потребно заштитити животну средину, али се нико није обазирао. Сви су полазили од тога да је то туђ проблем, да појединац не може ништа да промени.

Када ме ћерка моли да јој причам како је било када сам био млад, причам јој о томе како су шуме биле лепе, зелене. Причам јој о киши, цвећу, животињама..., како је било лепо купати се у реци, ловити рибу и пити воду докле хоћеш... и о томе како је људима било лепо. Тада ме она радозлало упита: „Тата, а зашто више нема воде?“ Осетих да ми застаје кнедлу у грлу.

Не могу побећи од осећаја кривице, јер припадам генерацији која је уништила своју животну средину, која није довољно озбиљно схватала сва та упозорења и није урадила ништа да се то не би десило. Сада наша деца плаћају високу цену због наших грешака.

Озбиљно мислим да се више неће моћи још дуго живети на Земљи, јер је цела природа уништена до те мере да више нема повратка.

Како бих волео да могу да се вратим уназад и људима објасним где их води њихов немар... да се вратим у прошлост док је још било довољно времена да се спаси наша планета!